

Budapest, 1966. XII. 16.

Kedves Tayyib bátyám!

Valószínűleg meglepődtél a napokban, amikor Sevim Güray, Ankarából küldött lektornőnk felhívott, s közölte veled, hogy valószínűleg rövidesen Ankarába utazom, s onnan Istanbulba szeretnék menni. Amikor utoljára itt voltál, felajánlottad, hogy ha Törökországba megyek, esetleg adhatsz nekem egy kis anyagi segítséget. Ankarából jövet 2-3 napot Istanbulban szeretnék tölteni, de sajnos még nem tudom, hogy lesz-e erre anyagi fedezetem. Ha nem, akkor kénytelen leszek hozzád fordulni egy kis kölcsön érdekében.

Sevim hanım megígérte, hogy ez ügyben beszél veled, s ha kedvező a válaszd, úgy ír egy levelező lapot, azaz még elutazásom előtt tudni fogom, hogy mihez tartsam magamat. Sajnos kénytelen voltam segítségét igénybe venni, mert e levelemre a választ aligha kaphatom meg, minthogy már december 26.-án utaznom kell. Az utlevelém már megvan, de még nem érkeztek meg, sajnos, a repülőjegyek, amelyeket a Társaság fog küldeni. Remélem, hogy 24.-é előtt megérkeznek, különben nem tudok elutazni, mert nálunk Karácsonykor minden bezár, s semmit sem lehet elintézni.

Magamról nem sokat tudok írni neked. A lányom esküvője október végén volt, s 16 német vendégünk volt. Ennek ellenére minden sikerült, s a gyerekek már Nyugat-Berlinben vannak és lakásuk berendezésével foglalkoznak. Mi viszont nagyon szomorkodunk, mert elvesztettük egyetlen lányunkat. Feleségem különösen nehezen viseli el a dolgot, s rengeteget sir. Remélem azonban, hogy az idő majd megvigasztalja.

Ezzel be is fejezem levelem, hiszen, ha minden jól megy, személyesen is beszélgethetünk. Addig is mindketten nagyon boldog új évet kívánunk mind Neked, mind pedig kedves családnak, kiket, remélem, rövidesen személyesen is megismerhetek.

Sokszor és szívélyesen üdvözl

Penny